

ԱՆՎԵՐՆԱԳԻՐ

Ձիւնի պէս ներմալ մորթ ունէր Սոփիոն,
Նայումածով տղու, մէկ աչիւր դեղին
Միւսը կապոյտ:
Ձարզն էր մեր տունին եւ հիւրեր բոլոր,
Կը փայփայէին թափւոյ մազերուն,
Հիացումով խոր:

Ազին թաւառծի պարզած գերթ դրօշ,
Ու ինքնավայել կը արջէր հպարտ,
Սեփեակէ սեփեակ:
Կը նրմանէր ան լեռան ոգիին,
Լեռան հրմայֆ կար իր աչեւուն մէջ,
Ի խթիչ լայց վայրի:

Խոյս կու տար իրեն մօտեցողներէն,
Վախով մ'անծանօթ, զգալով գուցէ
Թէ մարդն ապիրաս,
Աւարած մըն է անվրասանելի,
Ժպիսն իր թակարդ, գանկն ալ չարիքի
Բոյն վաւերական:

Ի՛նչեմ, կեցած վրայ Ալբան բարձունքին.
Նայինք հին ընկեր ծովուն սիրավառ,
Որ կալքէէն մեր վերջին նայումսին
Առջեւ բացաւ այս ընթացքն մինչեւ թուի եւսեմի հոսին:

CLXXVI

Ի՛նչպ' Բիլ Սիմալիկաս — տարիներ երկա՛ր,
Երկար, ոչ տաս, որ մեզ՝ բերեր եմ,
Մեզի՝ երկուքին. արցունք ու ցաւ ալ,
Եւ ուր ըսկասնի՞ դեռ հոն ենք մենք նորէն,
Բայց մեր ընթացքն չէ անցած զուրօրէն,
Ունեցած ենք վարձ — ահաւասիկ ան ...
Կրնանք բերելիլ դեռ արփայն շողերէն,
Քաղել խինդ երկրէն, ծովէն, ջիմջ այնքան,
Կարծես թէ մարդ չըլլար երբեք պղտորող զայն:

Թրգմ. Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

ԼՈՐՏ ՊԱՅՐԸՆ

Երբ կը մըտածեմ թէ ա՛յ չկայ ան,
Սանչոն աննման, կ'իջնէ հոգիւիս
Թախիծ մ'անանուն,
Յուշ մը անցեալէն, կարօտ մը լուին,
Որ արիւնածոր վէրքի մը հանգոյն
Կը բացուի անբոյժ:

Դուն գիս լընէցիր, սիւնի Սանչո,
Այլեւս մէկսեղ չեմք ըլլար յաւէս,
Կը փակեմ աչքերս օրուան լոյսին դէմ,
Որ աննիմջ մնայ յիշատակդ աղուոր,
Մտիս դէմ ընդմիջ:

Կարծես կը զգար ան իր թխուր մահուան
Նախօրեակին այն, թէ այլեւս յաւէս
Մէկսեղ չեմք ըլլար:
Աչքերով խոնաւ կը նայէր ինծի,
Զէի տեսած ես թխուրեամբ լեցուն
Աչքեր այդպիսի:

Վերջին օրերուն անկիւն մը փառուած,
Կը մըրափէր միշտ, չէի գիտեր թէ!
Մահուան փունջ էր այն:
Ամպերուն մէջէն արծաթ լուսնկան,
Զերթ յուղարկաւոր կ'արտասուէր կարծես
Սանչոյի համար:

Դուք որ տեսած էի լուսնի պէս մաքուր,
Իշխանավայել Սանչոն քովս հան,
Յիշեցէ՛ք ինձ հետ մահն իր վաղածամ
Եւ բարի եղէ՛ք
Իր յիշատակին թափելու յօժար,
Կաթիլ մը արցունք:

ԵԶՈՊ

